

гото и се научилъ за края на неговия трофей. Прѣданието за падналитѣ 10,000 еничери подѣ Шишмана въ Шишкинъ градъ надѣ Твърдица ще визира една по-прѣдишна българска отбрана, но не и самия край на Шишмана. Той е оставилъ двама сина: Александъръ и Фружинъ. Александъръ, плѣненъ заедно съ баща си, за да спаси живота си се потурчва и заема подѣ редѣ високи административни длѣжности въ М.-Азия, дѣто и пада убитъ. За слѣди отъ Шишмановци въ М.-Азия ще се спомене допълнително при въпроса за караманлиитѣ и литературата имъ. Възможно е, че взелия участие заедно съ турцитѣ срѣщу о-въ Кипръ въ 1571 год. нѣкой-си Sitman Ossan да е потомъкъ на Шишмановци.¹⁾ За убиването отъ сина на Али Янински магната Шишманъ въ сѣверна Гърция вѣроятно потомъкъ на македонскитѣ Шишмановци, се спомена и по-рано. Турскитѣ военачалници съ прѣземе Шишманъ при обсадата на Виена не ще иматъ общо съ българскитѣ Шишмановци. (Ср. Hammer—Hellert и Cantemir за това събитие). По-малкиятъ синъ на царъ Шишманъ, Фружинъ, умира като христианинъ въ полубългарския градъ Брашовъ, 1460 г.(?). Видинскитѣ Шишмановци, слѣдъ 1396 г. се разпиляватъ. Въ Сливенъ и Ямболъ, въпрѣки загатката за послѣдния у Сирку по случай намѣрения тамъ надписъ, името Шишманъ като кръстно или прѣземе ще е изчезнало заедно съ срѣдновѣковното население въ тия два края). До колкото ни е извѣстно, днесъ само единъ сливенецъ, живущъ въ Бургасъ, носи прѣзимето Шишманъ. По-популярно въ града Сливенъ е, обаче, прѣзимето Шишко, като съкратено отъ Шишманъ.). Трогательната процесия, начело съ Патриархъ Евтимий, слѣдъ разсипването на Търново, ще е минала отъ тамъ за южна България прѣзъ Желѣзната Врата и Сливенъ. Очевидно

¹⁾ Ср. Giovan Pietro Contarini въ компилацията на San-covino, р. 486. Че за българи се чува въ о-въ Кипръ още отъ срѣдата на XIV-я вѣкъ, това е фактъ и слѣдователно важенъ за насъ. Тукъ тѣ, освѣнъ че не сж били прости поселенци, но като политическо тѣло сж играли извънредно важна роль при прѣвземаването на острова отъ генуезцитѣ прѣзъ 1373 (до тогава той е влизалъ въ владѣнията на иерусалимскитѣ крале). Българитѣ отначало сж били противъ генуезцитѣ и сж се подвизавали въ кипърскитѣ градове: Серина, Левкосия, Фамагуста и т. н. Ср. въ Sathas и Miller. Paris, 1882, I, 212, 246, 259-260 и т. н.